

[Mimi Jakobsen]

ærgeligt, på den automatiske telefonsvarer – jeg håber ikke, vi når dertil – men der er altså en tendens til, at man ikke kan tage sig af den slags mindre berigelsesforbrydelser, som folk alligevel psykologisk føler de må have politiets hjælp til. Man kommer hjem og finder sit hjem raseret. Der bliver sagt: vi kommer i morgen eftermiddag. Det er dér, folk ikke kan være med længere. Man må regne med en kritik på de områder, fordi man har været nødt til at prioritere anderledes. Det er ingen kritik af staben, det er kun et forsøg på en forklaring på, hvorfor man måske må have noget mere personel.

Hvad angår lokalnævnene, er jeg enig i, at der ikke er nogen som helst grund til at give kritikerne nogle kort på hånden. Lad os dog finde en eller anden måde at komme over de dér påstande på; jeg er sikker på, at politiet er godt tjent med det, og jeg ser også fremtidige afgørelser i møde med sindsro.

En anden ting, der kan påvirke folks opfattelse af politiet, er naturligvis en dårlig lovgivning. Det er vi ansvarlige for. Jeg mener ikke, det fremmer forståelsen for politiet, når politiet skal kontrollere nogle fåbelige hastighedsgrænser og nogle sindssyge bøder – undskyld ordet »sindssyg«, det mente jeg ikke – nogle urimelig høje bøder. Det er det ting, der er ansvarligt for det.

Men altså alt i alt er jeg ikke i tvivl om, at folk opfatter politiet som deres beskyttere og tjenere og således har en positiv opfattelse af politiet.

Det forhindrer dog ikke disse tilløb til hetz, som sker ind imellem. Vi ser jo ikke sjældent overskrifter som »politimands nabo afsløret som ditten eller datten«, og jeg ved ikke hvad. Dé er politiet jo ved at opnå samme status som politikere. De bliver blandet ind i hvad som helst, uanset om de har haft noget som helst med det at gøre eller ej.

Hr. Wilhelms indlæg var – ikke overraskende – præget af en lang række angreb, men det var et sammensurium af angreb på lovgivningsanliggender, administrationsanliggender og de daglige skønsanliggender, som politiet udfører, og alt sammen, synes jeg, under maske af, at det var noget, politiet havde raget til sig, noget, politiet krævede, og noget, som politiet havde fundet på. Jeg går ud fra, at hr. Wilhelm ikke er ubekendt med dette tings flertal; og at politiet naturlig-

vis må opføre sig i overensstemmelse med det og parere ordre, er der jo ingen tvivl om.

Ifølge hr. Wilhelm skulle politiet legitimeren den herskende klasses magt. Det er jeg enig i, idet jeg dog definerer den herskende klasse som dette tings flertal, naturligvis under administration af et ministerium, hvis minister sidder på dette tings velvilje.

Hr. Wilhelm vil meget gerne tale politik og førergreb og overgreb mod civilbefolkningen, og hvad det plejer at hedde, og det har jeg heller ikke spor imod at gøre. Min holdning til det er, at opstår der en situation, hvor der er nogen, der skal have øretæver – jeg ønsker dem ikke – er det altså ikke politiet, der skal have øretæverne. Hvis det er nødvendigt i en situation at foranstalte det, som hr. Wilhelm vil kalde et kæmpemæssigt politiopbud, for at undgå, at det er politiet, der må gå hjem med øretæverne, og for at få ryddet gaden, så må vi tage et kæmpemæssigt politiopbud, ikke for at holde betjentene i form, men fordi det ikke må være betjentene, der må gå hjem. Det er ikke betjentene, der skal ryddes af gaden, det er den stakkels civilbefolkning, der har fundet på at sætte sig ned eller blokere, eller hvad man nu har gjort.

Bortset fra de ganske få tilfælde – og brodne kar er der i en hvilken som helst stand, det er der også blandt læger og andre – som har været kraftigt fremme, mener jeg bestemt ikke, at politiet har siddet og ventet på at få en chance til at dyrke lidt motion. Jeg mener oven i købet, der har været tilfælde, hvor vi fra CDs side finder at politiet har optrådt for tøvende, og det tvivler jeg ikke om skyldes uklarhed, en måske manglende opbakning fra ministeriet. Jeg tænker her især på de fysiske blokader – og hr. Wilhelm var jo inde på blokadecirkulæret fra 1976, som vi fra CDs side meget vedstår æren af – i alle disse tilfælde føler vi bestemt ikke at der har været tale om politimæssige overgreb i urimelig grad, tværtimod: i visse situationer har politiet måske ventet for længe.

Hr. Wilhelm sagde også, at vi i Danmark ikke har haft skyggen af en terroristsag, og det vil jeg da gerne, indtil andet er bevist, tro at hr. Wilhelm er lige så tilfreds med, som alle vi andre er, men hvorfor har vi ikke det? Ja, en af grundene kan jo altså være, at vi trods en temmelig hysterisk kampagne, som